

weel miines. — Ta läks; andsin temmale weel leiba te peäle ja minno palwed ollid temmale saatjaks.

Terwe aasta läks nüüd möda, näggin jälle paljo lortsi-
söbrü, näggin mõnda meest jälle te äres maas, — agga
koido Peter ennam polnud nähha, egga middagi temmast
kuulda; siiski minna tedda ei unustanud. Siis lord astus
minno tuppa mees ja terretas lahkest. Si ma tunnud,
kulasin, mis tahhaks. Temma ütles: „Aasta eest kerja-
sin siin — ei ma nüüd ennam kerja, nüüd tullin tänamama
selle eest, mis siis mulle andsite! — Ma ollen koido Pe-
ter ja teie ollite aidanud, et jälle innimeseks sain!“ Mul
olli suur rõõm tedda nähhes ja kiitsin Jummalat, kes temma
peale hallastanud. Peter siis hakkas mulle räkima, kuidas
ta luggo sel aastal olnud ja pannen sedda luggijatt: las-
saks lühhidalt illesse.

Peter, kui minno jurest läks olli tojo ruttanud. Te
peal ärrakaddunud poisjast luggedes, kuidas se lamber pöras
ja issa lotta läks, olli temma südda wäega rõõmsaks läi-
nud. Kui Peter küllasse sai, leidis omma jauna tühja
ollemast, sest need, kes temma järrel siina läinud ellama,
ollid surnud. Ta hakkas nüüd jälle jauna ehitama ja
parrandama agga ei se olund kerge asi, sest temmal ei
olnud middagi, agga tahtnud teised külla-rahwas tedda ai-
data waid pillasid ja näitasid näppuga temma peale.
Agga sest inimenne ei leia abbi, waid enneminne pahhan-
dab. Peter ei pahhandanud. Kui mõnni pilgates kütsis,
kas ta läinud Samara-maal ehk Arimmis, siis wastas
allandlikult: „ma olin ärra elsinud, nüüd tullin issa
lotta taggasi; olin surnud, nüüd hakkon ellama!“ Ta
püdis nüüd tööd leida ja näggi ennesse tö jures suurt
õnnistust ollewa. Sai pea parremaid ridid ihho peale,
teggi jannale ue lattulfe ja ahjo ja weel jäi järrele, mis-
ta lõhho täita. Rahwas siis ennam tedda ei pilganud,

mitto wöttis tedda õige söbra kombel wasto ja aitas tedda
nõuu- ja teuga. Agga Peter teggi nüüd tö jures ka pal-
wet ja lugges õhto ja hommikko Jummalat jannast. Selle
lääbi sai wimaks kindlaks selle peäle, et olli armo leidnud
ja pattud temmale andeks antud, needgi pattud, mis naese
ja laste wasto olli teinud. — Sel ajal surrid seal küllas
järsko mees ja naene ja kaks last jäi järrele wolla toita,
agga legi neid ei tahtnud ennesse jure wõtta agga kaswa-
tada. Siis Petril tuli hea nõu: „tahhan neid lapsi asse-
mele wõtta! Jummal on mulle suri asjo teinud, eks
ma selle wähemaga peats tedda tänamama!“ Kohhe wöt-
tis neid ennesse jure ja ütles mulle nüüd rõmuga: „neist
lastest näen öiete filmaga, et Jummal weel mind armas-
tab. See õppetusse wöttawad wasto, on terwe ihho- ja
wagga melega ja jannakulelikud. Peiwast agga tööst polle
iales weel pudo olund ja kui wahhest wiimne rasuke olli
sõdud ja murre liggi tuli, siis ilta head nabrid töid sedda
ja teist, — Jummal neid sällitas! Nüüd lapsed jabba
ühhe talwe käinuwad kotis, ja kui õhto mulle rägüwad mis
sel päwal õppinud ja kui armsaid laulusid minno ees laul-
wad, — oh siid jään lapses neudega, siis on mul rõõm
agga on ka häbbi, et leige omma kurja ello järrel ni suurt
õime weel tohhiin maitsta!“ Wenda ta räkis, weest olli
filmis.

Wiis aastat pärrast sedda, — se on mullo talwe, —
käisin teed ja sain B. külla liggidalle. „Lähhan õmmeti
koido Petrit watama!“ mõtlesin seal ja pea seisin temma
ulfe ees. Doast olli lapsi hääl kuulda, se lugges: „Ma
tahhan jätta mahha sind, kawwal ilma ma — n. t. s.“
Kui laul otja sai, läksin sisse. Peter olli wadis haige.
Ta pea olli halliks läinud, palle töiwest lahwatanud,
agga ta südda olli terwe; sedda tundsin ta lõnnedest. Kaks
last seisis temma jures, teise käes laulo-ramat. Peter rõ-